

Sygn. akt V CSK 142/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. D.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 10 września 2014 r., sygn. akt I ACa 421/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 września 2014 r. skarżący A. D. powołał się na wystąpienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, polegające na „ustaleniu czy podstawą biegu trzyletniego okresu przedawnienia jest moment opuszczenia przez osadzonego aresztu śledczego tj. art. 442¹ § 1 k.c., czy art. 442¹ § 3 k.c., tj. moment w którym dowiedział się, iż przebywając w celi o powierzchni poniżej 3m² jest naruszeniem jego praw oraz moment dowiedzenia się, iż za ten stan rzeczy w drodze odpowiedzialności cywilnej odpowiada dyrektor aresztu śledczego, gdyż uzyskał tę wiedzę dopiero po opublikowaniu uchwały Sądu Najwyższego, ponieważ w Areszcie Śledczym w K.

powołując się na art. 248 k.k.w. informowano go, że w szczególnych uzasadnionych wypadkach dyrektor zakładu karnego lub aresztu śledczego mógł na czas określony umieścić osadzonego w warunkach, w których powierzchnia w celi na jedną osobę wynosiła mniej niż 3m², a o kwestii odpowiedzialności dyrektora decydują przepisy kodeksu karnego wykonawczego”. Ponadto wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie się w skardze kasacyjnej na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale i innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m. in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zagadnienia muszą mieć charakter rzeczywisty i konkretny. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna nawiązywać do przesłanek przedsądu, a ponadto stanowić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.).

Skrzący nie wykazał występowania w sprawie przesłanki z 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienia prawne nie mają waloru nowości. Problematyka określenia początku biegu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CSK 176/05, niepubl., z dnia 4 października 2011 r., I PK 48/11, niepubl., z dnia 25 marca 2014 r., I PK 213/13, niepubl.). Skarzący nie podał nowych

argumentów, które uzasadniałyby ponowne zajęcie przez Sąd Najwyższy stanowiska w tej kwestii.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że „oczywista” zasadność skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05 a także postanowienia z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, niepubl.). Skarżący nie wykazał wystąpienia w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, ograniczył się tym zakresie do odwołania się do zarzutów zawartych w podstawach skargi kasacyjnej oraz ich uzasadnianiu, co jest niewystarczające.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uwzględniając sytuację osobistą i majątkową skarżącego Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 391, 398²¹ k.p.c. odstąpił od obciążania go kosztami postępowania kasacyjnego.